

1

***Visele frumoase
se împlinesc ziua***

O privi îndeaproape. Ochii fetei se stingeau puțin câte puțin în fiecare zi, iar el nu putea face nimic pentru a-i ține la fel de lucizi și strălucitori ca înainte. Era, până la urmă, lumina ochilor lui. Un tată singur și o fetiță bolnavă. O adorase încă de mică. Acum era mare, împlinise de curând opt ani.

Cu atâta înduioșare căuta să o regăsească pe Elena în Lucette, încât până și eu, povestitorul acestui episod, priveam cu nesațul unui scriitor surprins de personajele sale, dorind să devin părtaş al acestei iubiri. Un bărbat ce își iubea fiica pentru că semăna atât de mult cu soția lui, Elena, care-i lăsase cel mai prețios dar: o fiică ce ducea mai departe trăsăturile femeii care a născut-o. Dar, din nefericire, ducea în trupul ei micuț și o boală autoimună, crudă.

Sufletul lui se ruga adesea să o vadă trează în fiecare dimineață. Abia adormea. Era consumat de teama că o poate lăsa singură în pragul morții. De ce trebuie să i se întâmple din nou același lucru, de ce să îi fie calamitat sufletul până la cel mai înalt grad de traumatizare?

Auzisem de o posibilitate de tratament care putea întârzia nefericirea. Chiar vorbisem cu profesorul doctor Bogdan Neculceriu despre clinica din Londra unde se făcuseră progrese în îmbunătățirea condiției celor căzuți sub greutatea acestei boli. Și, pentru că mama fetei fusese sora mea mai mică, pe care am iubit-o atât de mult, eram dispus să caut soluții pentru a face rost de bani. Aveam mai multe surse de venit, pe care doream să le canalizez înspre vindecarea nepoatei mele.

Nu de puține ori suntem treziți la realitate după ce o vizită la medic ne lasă fără aer în piept și cu un diagnostic înspăimântător. Am face orice să nu fie adevărat, dar este prea târziu. Ne obișnuim cu ideea și căutăm soluții. Banii nu pot schimba diagnosticul, dar oare pot face ceva pentru a schimba tragedia la care am fost treziți? Pe Lucette am dus-o la medic

la primele semne ale bolii. Diagnosticul a transformat-o într-un caz medical. Dusesem la medic un copil și am adus acasă un destin necruțător și o viață frântă prematur. În asemenea situații afli cât de importanți sunt banii.

Pe noi ne-a luat prin surprindere rapiditatea cu care Lucette s-a pierdut total în brațele nefirești ale acestei boli crude. Nu au existat raționamente, nu ne-a mai păsat de numărul foarte crescut de copii care se sting fără speranță în spitalele de la noi. În mintea noastră răsună un singur nume, Lucette. Era ca un strigăt stins de ajutor, pe care un copil îl poate rosti fără a-i înțelege gravitatea.

Cu ajutorul soției mele am lansat o campanie de strângere de donații printr-o fundație umanitară din Timișoara. O alegere bună la acel moment. Personalul fundației, în mare parte compus din tineri, era extrem de sensibil la cazul nostru. O îndrăgiseră pe Lucette iremediabil. Sorana o mângâia adesea pe Lucette pe obraji, apoi o săruta pe frunte, smulgându-i acesteia un mare zâmbet de învingătoare.

Vestea că Lucette a fost acceptată pentru

tratament a fost o dovadă impresionantă că fetița purta cu sine un destin ce încă nu se desfășurase în fața ochilor noștri, cei destul de zdruncinați de repetiția acestei boli în familia noastră. Lucette chiar avea să dovedească faptul că viața ei de după acest zdrobitor diagnostic este o minune.

Mă îndreptam spre casa cumnatului meu, pe Eroilor. Eram atât de entuziasmat de perspectivele aduse de acest tratament, încât era să trec pe roșu. Bine că noaptea nu se prea circula pe Bulevard. Am parcat repede în fața casei și am alergat pe aleea pietruită să dau vestea cea bună.

Casa mirosea a munte. Lucette își dorise tare mult să facă un traseu din Retezat, pe care îl văzuse într-o filmare făcută de noi cu mult înainte ca ea să apară pe lume. Casa era plină de ramuri de pin. Mirosul de rășină aducea adesea bucurie pe chipul micuței. Era destul de conștientă că suferea de aceeași nefericire ca mama ei, încât o socoteam o învingătoare.

Cum poți anula cunoașterea prematură pe care o vezi atât de clar pe chipul unui copil? Să nu te rogi ca el să trăiască etern? Și, dacă nu putem face excepție de la cruzimea cu care

viața poate să ne fie curmată, în cazul nepoatei mele, speram ca acest lucru să se întâmple cât mai târziu, la bătrânețe.

Ajuns la ușă, am stat preț de câteva secunde indecis dacă să intru direct sau să sun. Am intrat pur și simplu în casă. Știam că Marcel nu închide ușa decât înainte de a se culca, astfel că am profitat și am pășit discret.

L-am găsit aproape adormit lângă patul înalt al nepoatei mele. Mă durea să-i văd neputința, dar era evident că, oricare ar fi deznodământul acestei povești, iubirea lui de tată îi va aduce fetei bunăstare sufletească până în ultima clipă. Doar că, de această dată, nu venisem să încerc să îl încurajez pe cel care purta pe umeri o povară atât de dificilă, atât de crudă.

Lucette adormise cu zâmbetul pe chip, dar și cu un soi de iepuraș cu blănița din fire brune, parcă împletite de mângâierile ei. Din întunericul nopții ce mărginea moartea, am adus vestea cea bună. Chiar din următoarea dimineață, Lucette ar fi trebuit să înceapă pregătirile pentru plecarea în Marea Britanie. Pașaportul devenise un lucru mare pentru Lucette.

Între timp, venise și Juliette. Cât de mult mă ajutase cu pregătirile pentru transportarea nepoatei noastre în Londra. Se impunea un regim special. Ajunsese aseară la 19:50. Veștile erau bune. Adusese și cadourile pe care Lucette le cerea de fiecare dată: cărți. Cartea era singurul cadou pe care îl cerea. Iar mătușa ei, draga mea soție, era mai mult decât încântată să îi aducă multe. Cele mai deosebite cărți erau cele semnate de autori. Juliette îi știa pe unii dintre autori. Erau cărțile despre care vorbeau cu orele la telefon când nu puteam fi cu ea. Era tare nerăbdătoare să i le înmâneze în dimineața următoare.

Eram aici, la Timișoara, emoționați la gândul că într-o săptămână îi puteam oferi micuței noastre nepoate un nou început. Aș vrea să vă spun mai multe, dar e timpul să vorbim cu Marcel. Visele frumoase se împlinesc ziua.

Filă de jurnal

A fost cândva prea puțin în viața ta

Notă: aceste versuri, rearanjate, îi aparțin lui Marcel. Sunt scrise după ce a aflat de la medici că soția lui...

Ai simțit vreodată
cum tai cu vorbele tale alte vorbe,
sugrumându-le literele cu putere,
scoțând din miezul lor secretele cuvinte,
ce zăceau parcă de-o eternitate în ele?

Ai simțit vreodată
cum mergi pe cărări labirintice,
iar în urma pașilor tăi se țese viitorul,
un viitor ce privește acuzator
din ruinele ierbii strivite?

Ai simțit vreodată
cum e să minți un copil
doar pentru a-i salva o copilărie
ce deja a murit în ochii lui,
dar pe care tu nu o crezi dispărută?

Ai simțit vreodată
cum îți înghiți propriile lacrimi,
doar pentru a nu le topi pe ale fetei tale
în mascarada de cretă
ce dansează haotic în jurul tău pe asfalt?

Ai simțit vreodată
cum involuntar revii
la locul amintirii dureroase,
adunând pe furiș visele,

speranțele fărâmițate în alizeul timpului?

Ai simțit vreodată

cum florile se ofilesc

doar cu o singură privire

ce poartă trista decadență

în flăcările nestingherite ale neiertării?

Ai simțit vreodată

cum clipele lovesc

în ființa ta ca niște secole de istorie nescrisă,

pe care sălășluiesc nefireștile doruri

purtate pe potecile neatinse?

Ai simțit vreodată

cum tăcerile te asurzesc

cu melodia lor vapoasă,

strivindu-ți singurătatea

până la disperarea limbajului semnelor?

Ai simțit vreodată

frica ce-ți șuieră prin oase

ca un tunet străfulgerat din neputință,

și gândurile ce se ceartă între ele,

iar inima își îngroapă glasul în tumultul lor?

Ai simțit toamna

scuturându-se subtil de fructele coapte,

născute din florile ofilite în primăvară

înghețată,

când nu visau decât să ne încânte pe noi?

Ai simțit vreodată
cum e să cazi în văi întunecate,
să tremuri de teamă,
iar la capătul lor să descoperi lumina
tămăduitoare
despre care alții au spus încrezători că există?

Ai simțit vreodată
cum este să primești
tot ce ai visat
în clipa când ai renunțat
să mai trăiești sperând?

Ai simțit vreodată
cum sufletul îți ruginește în tăcere
Ori de câte ori calci peste alte suflete,
doar pentru că speri
să îl tocești pe al tău?

Ai simțit vreodată
cum e să iubești până la epuizare,
o ființă de la care nu ți-a rămas
decât amintirea că a fost cândva,
prea puțin, mult prea puțin, în viața ta?
Ai simțit vreodată?

2 Iubiri stinse în grabă cu preț prea mare oferit iluziei că poți uita

Liniștea cea mai profundă doare cel mai rău. Era trecut de miezul nopții. Ceasul de pe măsura înaltă a anunțat grav ora 3 dimineța. Părea că și pe el îl doare pieptul, pentru că de acolo își izvora el puterea de a-mi aminti că odihna e pentru oameni ca mine. Aflasem de puțin timp cât de gravă îmi era boala, iar de atunci mă temeam să adorm. Și nu pentru că aş fi încetat să trăiesc.

Deseori am stat aproape de soțul meu, privindu-i somnul lin sau chinuit. Când tresărea, îl mângâiam pe chip pentru a-i alunga durerile din vis. Și... îmi reușea. În noaptea aceasta am fost surprinsă de durerea din pieptul mecanizat al ceasului. Nu adormisem, nu aş fi putut să o fac.

De ce „autoimună”? Nu puteam fi eu autoimună? Nu puteam fi și eu o soție și o mamă cu preocupări normale? M-am ridicat, lăsând pe fotoliu jurnalul scris pe jumătate. Am mers cu pașii ușor apăsați pe podelele brune ale holului lat spre camera unde domnea o altă Liniște, una a neștiinței. Lucette strângea la piept o neștiință salvatoare.

Ușa camerei era întredeschisă. Stăteam sprijinită pe umbra ce cădea perpendicular pe mocheta moale din cameră. M-am lăsat pe tocul ușii și am tăcut. Am privit-o dormind. Gândurile zburdau haotic prin mintea mea. Înainte, gândurile îmi erau ca un strop de cerneală pe care îl converteam în scrieri, ca în plină noapte să mă văd pe mine însămi topită până la deznădejde, ca atunci când scrisul ce părea prins de albul paginii își pierde semantica. Eram deprimată de-a binelea, dar îmi permiteam acest lux. Lucette dormea cu un iepuraș pufos, strâns la pieptul ei fără durere. Scena aceea se repeta în fața ochilor mei încețoșați...

Când m-am întors la jurnal, am făcut-o încetinind timpul, alunecând pe firul poveștilor ce se ascundeau în ramele prinse pe pereți

în cel mai hazliu mod. Lucette le stabilise locul, ceea ce însemna arta ei haotică, dar desăvârșită. Una dintre cele mai importante rame găzduia prima poză făcută de ea la 4 ani. O tufă de iarbă uscată de soarele neiertător al deșertului. Îi pusesem nume. Îmi amintesc că Lucette m-a întrebat dacă știu care este diferența dintre un soare strălucitor și o tufă de iarbă veștejită de căldură. Uneori, fata aceasta mă depășește. De unde să știu eu la ce se putea ea gândi? Am făcut eu spectacol ca să o determin să îmi spună ea.

– Păi, să vezi. Soarele acesta, cum este el așa cu burtă mare, uite așa de mare, vezi? Dar, tufița asta e altfel, că soarele e uscat în suflet, dar că tufița care o vezi tu acilea e altfel, că știu eu...

– Soarele are burtă mare și e uscat în suflet? De unde știe o fetiță așa micuță ca tine asta?

– Păi, să vezi. Eu îți arăt, că tu mă crezi mai greu, a spus Lucette, apucând tufa de iarbă vestejită și apoi a smuls-o din nisip.

Și-a strecurat mânuța în cavitatea dureroasă a pământului și a exclamat, victorioasă:

– Vezi? Vezi? E răcoare aici la umbra de

tufa asta. Apoi a așezat-o cu grijă înapoi în nisip.

Am privit-o pe furiș în ochii ei mari. Era atât de dulce! Mica mea cercetătoare făcea primul ei experiment. Și câtă dreptate avea ea! Nu astfel era și sufletețul ei? La umbra unui copil mic se ascunde un suflet răcoros și sincer.

Purtată de gânduri, într-un ritm mult încetinit, m-am trezit din nou secerată de durerea din pieptul ceasului. Îmi amintea nu doar că după 3 dimineața urmează ora 4. Trist, dar l-am înțeles. Neînsuflețitul mă trimitea cât mai departe de el, de parcă trecerea timpului se făcea doar în apropiere de el.

M-am așezat pe fotoliu, cu piciorul stâng peste cel drept, iar palmele, cu degetele petrecute între ele, le-am așezat pe genunchi. Îmi iubeam soțul atât de mult. El părea cea mai bună definiție a iubirii.

Treptat, mintea mi-a alunecat spre alte iubiri ale adolescenței, iubiri stinse în grabă cu preț prea mare oferit iluziei că poți uita. Nu am uitat niciodată. Mi-am amintit cuvintele spuse de un băiat care m-a iubit cândva: „ai fost și vei fi iubita mea...” Îl iubeam, dar nu

i-am spus atunci și niciodată după acest lucru, pentru că, pur și simplu, am știut că nu pot duce acea dragoste cu mine. Cumva, în adâncul sufletului meu, am știut asta.

Uneori auzim târziu în viață ceea ce ne dorim să auzim de la acea persoană... Te-ai gândit vreodată cam câte regrete rămân în urma iubirilor, pe care nu doar că nu le-am mărturisit atunci, dar pe care le-am ucis și îngropat încă din fașă din cauza imposibilității de a fi materializate?

Iubim oameni pe care nu avem nici voie, nici drept să-i iubim. Dar o facem, riscându-ne propria inimă. O facem, dar de ce? Pentru că iubirea nu întreabă niciodată. Ea ne intră în suflete, ne fragilizează pentru o vreme, ne injectează un drog în vene, apoi dispare, lăsându-ne euforici sau leșinați la marginea drumului. Iată cum ne împânzim sufletele cu iluzii rebele.

Adevărul este că toți trăim ascunși în învelișul nostru cu identitate strict personală. Rar lăsăm pe altcineva să ne pătrundă lumea, iar atunci când o facem, în loc să devenim mai puternici, devenim mai fragili. Cu toate acestea, devenim dependenți de această stare, pen-

tru că, atunci când iubim, creierul și inima ajung la un consens. Suntem fragili și extrem de ușor de frânt. Când viața ne oferă o perspectivă clară asupra iubirii, ne dăm seama că există atât de multă putere în această fragilitate!

Somnul liniștitor al acelei nopți prelungite venise foarte repede peste dorința ei flămândă de a acumula doruri pe care nu știa dacă le va păstra cu adevărat după posibilul colaps. S-a așezat în pat alături de Marcel, iar el a strâns-o instinctiv la piept. Somnul le-a fost scurt, pentru că în casa lor locuia un mic titirez cu părul creț, ca o încurcătură de labirinturi suprapuse.